

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

1. JUNI 1932

4. ARGANG

NUMMER 11.

Brevere fra Kina, India og Mandchuriet

KINA

Shih Chia Chuang, 5. april 1932.
Mark. 5.36.

Kjære lesere av «Misjons-Rosten».

Jesu egne ord er som balsam for våre hjerter. «Frykt ikke, bare tro.» Disse ord er de samme idag. Om alt raser rundt oss, så vær trygg i Jesu fullbragte verk. Det har den samme kraft til å frelse og sette i frihet og den samme kraft til å bcvare iblandt et folk som er sunket dypt i synd og tilbodelse av onde makter. Aldri har det raset her som nu. Rovere streifer over alt og går frem på sin grusomme måte. Da er det en dyp hemmelighet å hvile alene i Gud, ti hans er makten i tid og evighet.

Vi har herlige anledninger til å tale Guds ord her ute. Det har vært meget sykdom og ingen regn eller sne hele vinteren så alt lider av tørke. Allerede i efteråret var det lite vann i bronnen og nu er det jo enda verre. Gud må forbarme sig og la det regne både over onde og gode. Byene er også fulle av soldater og det er meget uhyggelig. Soldatene er ikke her som i hjemlandene. Vi skulde en dag ut og be for en syk og visste det ikke var hyggelig å passere soldatene. Vi bad Gud hjelpe oss og ig oss stor frimodighet og tok med traktater og delte ut. Gud var med oss. De tok imot med glede traktatene vi delte ut. Da vi kom frem til den sykes hjem var mange samlet der og ventet oss. Gården var full av soldater, men vi hadde et herlig møte. Guds Ånd var i vår midte og levendegjorde ordet for våre hjerter. Vi bad for den syke og gikk til et annet hjem hvor en mann var for syk til å komme på møte. Så gikk vi hjem, lykkelige over å ha kjent Guds fottrin i vår midte. Noen dager efter kom begge de syke og priste Gud for svar på bønn. Soldatene hadde sagt en del stygge ord til de troende og forskrekket dem, men vi vet at når Gud er med, hvem kan da være imot.

Vi har senere vært i den samme by og hatt et møte i et hjem hvorfra ikke noen for har kommet på møtene. Mannen hadde ligget syk i flere måneder og nu vilde de høre Guds ord. Vi hadde et møte og bad for ham og talte med ham om Jesus. Noen få dager efter fikk han sove stille inn og var fri sine legemlige lidelser. Tror Gud hadde gjort en gerning i hans hjerte og gitt ham en anledning. Det oppmuntret også mig til å gi akt på tiden og vidne både i tide og utide og ikke la noen anledning gå tapt.

I et annet hjem hadde mannen sittet i sin seng i lang tid. Det hadde vokset op en byll på den ene side av kneet og han hadde store smerter. Hustruen var også

I India florerer avgudstilbedelsen i stor utstrekning. Djevelbesatte mennesker danser med spyd stukket gjennom tingen

syk. Deres eneste barn, en gutt på 8 år, var rent umulig å styre. Broren til mannen hadde en falsk lære og vilde ikke de skulde kaste ut avgudene. Men nu besluttet de å bekjenne sine synder og be Gud om tilgivelse og tro på ham. Søndagen efter kom de alle glade og priste Gud for hvad han hadde gjort. Det hadde gått hull på byllen og det onde kom ut og det grodde hurtig igjen så nu kunde han gå på benet. Gud er god imot dette folk, som er så bundet i synd og elendighet at det ikke kan skrive engang.

En kvinne har lenge gått på våre møter, men i hjemmet har de ikke villet kaste ut avgudene som de har fra sine foreldres tid. Hun har på en sykdom og søkte lægene, men fikk ingen hjelp og sykdommen tok til. Det var vann i maven så den bestandig vokste og hun hadde vondt for både å hoste og puste. Hun kunde ikke drikke noe og spiste meget lite, så hun var meget medtatt. Nu vilde hun vi skulde komme til

henne. Hun var nu villig til å kaste ut gudene da hun erkjente, at de ikke kunde hjelpe henne. Det tok tid før hun forstod at Jesus bodde ved troen i hennes hjerte. Hun trodde at når vi gikk var heller ikke Jesus hos henne. Men plusselig gikk det op for henne og en natt sa hun: «Kjære Jesus! Du må ikke gå fra mig, men bli i mitt hjerte og hjelp mig.»

— Da fikk jeg en sådan fred, sa hun, for nu vet jeg Jesus er hos mig.

Hun ønsker Jesus vil ta henne hjem. Hun er bare skinn og ben, men sier: Guds vilje skje.

De har også en liten 4—5 års gammel pike. Hun ber oss å be til Jesus så mor kan komme op. — Hvis ikke så legger de henne i jorden og så har jeg ingen mor, sier hun.

Dette er litt av det daglige liv her. Gud er med og velsigner.

Vi har også en liten søndags-skole nu. Barna er glad i å lese skriftsteder. En liten 4 års gutt, som heter Josef er særdeles flink

til å høre efter og huske på dem. Søndag før påske fikk de løfte om at den som leste den 23. salmen skulde få noe for det. 7 gutter og 2 piker hadde lært den. Deriblandt en fattig gutt på 10—11 år, som ikke har noen mor. Han kunde den uten feil. Påskedag fikk de en bibel med deres navn på og det var stor glede iblandt dem.

Ja, Gud er god imot oss og hjelper i både stort og smått. Gjerningen er hans. Vi er bare hans tjenere, som når han sier kom, så kommer vi og gå, så går vi. Takk for bladet som kommer. Det var et savn den tid det uteblev. Takk for deres forbønner fremdeles. Det behøves så godt. Dagene er onde og legemet går lett trett. Gud velsigne dere alle for hvad I gjør for Guds sak her ute.

Kjærligste hilsener til alle lesere.

Fra eders i mesterens tjeneste
Str. Ida Lorentzen.

INDIA

Mission House, Karwi, Banda
distr., U. P.

India 20.—4.—32.

Til «Misjons-Rosten».

Kjære venner!

« — Derfor har og Gud heit ophøiet ham og gitt ham det navn som er over alt navn.»

Fl. 2, 9.

Velsignede Jesu navn som har bragt oss frelse og bragt oss i livssamfund med den levende Gud. — Mitt hjerte er nesten for fullt til å skrive idag og allikevel må jeg ha luft for noe av det. Det er to ting mitt hjerte er fylt av, det ene er takk og det annet et rop til Gud. Jeg har aldri sett noe så redselsfullt, noe så djevelsk som hvad jeg så igår, et av de verste utslag av svarteste hedenskap. Dette distrikt ligger i et strok av India hvor hinduismen er som en mektig borg, hvor man fast klynger sig til fedrenes skikker, og hvor så mange av deres hellige steder er. Ca. 1 norsk mil herfra ligger en av Indias meget hellige steder, Chitracot, hvortil tusener og atter tusener valfarter. Det er 250 templer der, og rundt et fjell er det en smal stenlagt vei, nesten 1 norsk mil. Pilegrimene måler veien rundt dette fjell med sitt legeme. På denne tilbedelsesplass er det faste fester hver måned, og foruten disse vanlige fester er det også andre spesielle. Igår var det en stor fest der ute hvortil tusener kom. Det var en dag jeg aldri kan glemme. Vi reiste dit ut om morgenen. To amerikanske misjonærer som arbeider i et nabolik distrikt hadde hort om denne grusomme fest og kom til oss. Vi fikk kjøre med dem i deres bil, og på den måten kunde vi komme hjem og under tak på det aller hesteste. Vi var så takknemlig for det, ellers hadde vi måttet være der ute hele dagen i den brennende hete som nu er, og den giftige vind som er begynt å blåse. Vi fant skarer der ute, de fleste i rastløs vandring fra det ene tempel til det annet. Det var et syn som gikk rett til hjertet å se disse endeløse skarer, mange intelligente menn også, ikke bare kvinner og fattige landsbyfolk. Noen spotter oss, andre er likegyldige, men det er også dem som stanser op og enten kjøper et evangelium eller får høre et ord om Jesus.

Vi visste at det var i denne «mela» at folk blir djevelbesatt og danser med lange spyd stukket i tungen, men at jeg skulde få se det på så nært hold og så skrekkelig, visste jeg ikke på forhånd. Vi drog dit ut igjen på eftermiddagen, bod frem evangeliene og snakket med folk, men kunde vanskelig bevge oss frem. Gaten var svart av folk. Det var

Forts. 3 side.

GUDS PLAN

II. De profetiske skrifter og betydningen av å granske dem.

Av

REO E. L. LANGSTON
i «The Life of Faith»

mot Gud og hans Kristus. Babel og Babylon har alltid vært det symbolske centrum for opprør og synd, mens Jerusalem er symbol for hellighet og fred, «den store konges stad». Så fulgte forvirringen av deres tungemål med alle dens følger.

Den fjerde tidsalder. Den patriarkalske eller loftets tidsalder.

Under denne tidsalder blir den lovede sæd klarere. En mann — Abram — tas ut fra en av slektene på jorden og med ham opretter Gud Jehovah i første Moseboks 12. kapitel en betingelsesløs pakt, bestående av syv artikler. «Jeg vil velsigne dem som velsigner dig, og den som forbanner dig vil jeg forbanne; og alle jordens slekter skal velsignes i dig.» Den syvende artikkel er et avgjort løfte til alle jordens slekter om en absolutt ubetinget velsignelse gjennom Abrams sæd. Det er ikke på betingelse av at han lyder, eller at han gjør det ene eller det annet.

Pakten med Abraham er allerede for en stor del oppfylt. «Jeg vil gjøre dig til et stort folk» har

bokstavelig gått i oppfyllelse, både gjennom Israel og gjennom Ismael, fra hvem våre dages araberne nedstammer

«Jeg vil velsigne dig og gjøre ditt navn stort.» Det finnes ikke større navn på jordens overflate enn Abrahams. Hans navn holdes i ære av alle muhamedanere, jøder og kristne.

«Jeg vil velsigne dem som velsigner dig, og den som forbanner dig vil jeg forbanne.» Ethvert folk som har mishandlet Abrahams avkom har måttet lide straffen — Assyrien, Babylon, Egypten, Spania og Russland.

Den siste artikkel i denne pakt er imidlertid som vi senere skal se ennu ikke oppfylt.

Men selv denne patriarkalske, loftets tidsalder ender med ulykke. Tiltross for at disse lofter gang på gang gjentas likeoverfor patriarkene finner vi loftets sæd i treldom. Abrahams efterkommere er alle slaver under Egyptens hårde arbeidsfogder.

Den femte tidsalder. Den mosaiske eller lovens tidsalder.

Israels barn er nu ført ut av Egypten og utskilt for Gud. «Og Moses steg op til Gud og Herren ropte til ham fra berget og sa:

Forts. 4. side.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresserendringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Til abonnentene

Nu nærmer tiden sig at halvåret er ute og abonnementet skal fornyes igjen. Dessverre er det mange som ikke har betalt for 1931 og 1. halvår 1932 ennå. Vi har også måttet stoppe mange som skylder for lengere tid. Husk at opsigelse må være oss ihende før halv eller helårets utgang. Abonnementet er bindende til opsigelse forledder. Det er ikke liten sum vi i årene som gikk har vært nødt til å stryke som uerholdelig kontingent. Husk at eventuelt overskudd går til misjonsarbeidet og det er Guds penger. Vi sendte postanvisninger til de som skylder for 1931 og lengere for en tid siden. Mange har sendt inn pengene, men flere har ikke latt høre ifra sig. Håper det blir ordnet snarest.

Mulige feil besvelligt meldt fra og det skal bli rettet.

Har du forsøkt å skaffe noen abonnenter på «Misjons-Røsten»?

I forrige nummer

begynte vi offentliggjørelsen av en del artikler — oversatt fra engelsk — av den kjente Rev. E. L. Langston. Han er kjent som en dyktig taler og skribent og redaktøren av tidsskriftet «The life of Faith» betrakter disse artikler som noe av det verdifulleste stoff han har i sitt tidsskrift. Det blir en 6—8 stykker.

Misjonen

Sidney Smith rynket på nesen til William Carey, den hellige skomakeren, som skulde gå ut i en dåres ærend — nemlig for å omvende hedningene, og mengden sluttet sig til hans uttalelser ved hollydt hønende latter.

Men da Carey lå døende besøket han av biskopen over India, som bødte sitt hode og bad om den håndede misjonærens velsignelse. Da Carey først kom til Bengalen, tenkte myndighetene å forby ham å stige i land. Da han døde flaggades det fra alle offisielle bygninger på halv stang for å hedre den mann, som har gjort mer for India enn noen av regjeringens generaler.

Slik har alltid «Guds dårskap» vært visere enn menneskene og Guds svakhet sterkere enn menneskene. Og om vi blitt er trofaste og modige, skal han forvandle hån til hedersbevisning og forakten til pris av «Jām fra hvilken all kraft og nåde kommer».

Glede over de få.

Det var en bitende kald søndag i februar jeg første gang talte i Årstad kirke. Den er gammel og stor — har plass til en mengde tilhørere.

Desto mere nedslående var det å se en liten flokk mennesker som ganske forsvant mellom de tomme benker.

Lengst fremme satt en gammel hvithåret mann — han var tydelig døv — og nogen gamle kvinner med halstorklær på hodet. Så nær med halstorklær, et eldre par det nogen småpiker, et eldre ektepar og nogen få andre. Da prekenen var begynt, kom nogen menn inn og satte sig lengst nede ved døren.

Jeg fikk heller ikke noget tak i disse østlendinger, innesluttet og trege som de er. Min eneste trost var at min venn Georg Jonassen var iblandt tilhørerne. Han var nettop kommet hjem til sin hjembygd efter å ha vært borte en lengre tid. Og sang med i salmene det gjorde han.

Efter møtet stod han smilende utenfor sakristidøren og tok i mot mig. Så fulgtes vi ut. Det var godt å treffe en venn som man kunde uttale sig for. Jeg hadde nettop tenkt å klage over den tomme kirke, da han på sin raske måte vendte sig til mig og sa:

«Å, hvor godt det føies å komme tilbake til sin egen kirke, når man har vært borte en tid!»

«Ja — — — det er nok så! Den er jo så vakker også. Det er nok morsomt å få se igjen det man har sett helt fra barndommen.»

«Ja, — og så menneskene da!» utbrøt han strålende. «La du merke til dem som var med idag?»

«Ja, de var ikke flere enn at jeg kunde legge merke til dem.»

«Så du den gamle konen som satt nærmest ovnen?»

«Hun har i mange år vært hele menighetens forbeder. Jeg kunde ikke tenke mig å komme i kirken her uten å se henne. Nå, la du merke til de to unge menn nede i kirken ved det ene vinduet?»

«Den ene, den mørkeste av dem, kjenner jeg svært godt. Han blev omvendt ifjor. Den andre er hans beste venn. Nu er han også kommet til Herren — forrige uke. Det fikk jeg vite da jeg kom hjem. Da jeg fikk se ham i kirken idag, ja, jeg vet ikke hvordan jeg skal uttrykke det — det var likesom jeg ikke trengte mer —.»

«Du mener at kirken blev likesom fullt besatt for dig?»

«Ja, den blev det likesom ved bare denne ene sjel» — han smilte litt av sig selv.

Men så fortsatte han: «Og den gamle mannen nærmest prekestolen, vet du hvem det var?»

«Skogeler Agdevik. Han som — ja, hvor meget han eide engang, vet jeg virkelig ikke. Nu er det nok ikke så meget igjen av hans rikdommer. Men så begynner han i stedet å søke slikt som har evighets verdi —.»

«Men det ekteparet som satt om trent midt i kirken og som gikk straks prekenen var slutt?»

«Ja, de to, du! Må Gud velsigne dem! Hun går nu regelmessig og hører Guds ord, og jeg skal undres om hun ikke virkelig har gitt Gud sitt hjerte. Idag hadde hun fått med sig mannen sin også — for en gangs skyld. Hun har det nok ikke alltid så lett. Det var nok for hans skyld blir glad hver gang jeg ser henne —»

Og min venn fortsatte å tale om sine kjære bygdefolk. Men jeg holdt mig taus. Denne lille forsamling som hadde gjort mig så mismodig, var for ham en rik kilde til glede. I hans øine var disse mennesker dyrebare.

Jeg hadde bare sett på dem med den fremmedes blikk.

Fra svensk.

Vær gode mot hverandre

«Vær velvillige imot hverandre, barmhjertige, tilgivende hverandre, likesom jo Gud har tilgitt eder i Kristus.»

(Ef. 4,32.)

Det er sårede og lidende hjerter rundt omkring oss. Noen prøver på å skjule deres hjertesår med et påtåget smil, men til tross for dette er smerten allikevel under smilet. Andre forsøker å skjule deres hjertesår under lettsindighetens slør; men heller ikke dette bringer noen lindring.

Det er dem som mener at riktighet og ære kan bringe hjertet bod for dets smerte; men det går også dårlig med det, riktighet eller bortta en eneste hjertelidelse.

De fleste mennesker trenger til opmuntring og trøst på deres vei igjennem livet. Vi trenger alle til den hjelp, som kjærlighet og trofaste hjerter kan yde i omgang med hverandre.

Den menneskelige familie er en stor husholdning, og de kloster som man mener adskiller oss, er mere innbilt enn virkelige. Vi er alle avhengige av hverandre, og det er en mulighet for enhver av oss til å være hinannen til gjensidig hjelp og opmuntring, om vi virkelig ønsker å være det. La oss derfor bestrebe oss for å etterfølge apostlens formaninger om å være gode mot hverandre, vise barmhjertighet og overbærenhet mot hverandre, og dette burde ikke falle oss vanskelig, når vi husker på, at vi selv behøver barmhjertighet og overbærenhet og daglig trenger til så megen godhet fra Gud og fra våre medmennesker! La oss derfor be Gud om, at han stadig dypere og bedre vil lære oss denne kunsten å være gode mot hverandre!

Verden trenger ikke til flere skarpsindige hoder og hårde hjerter, men den trenger til mere sann godhet i menneskenes omgjengelse med hverandre. Den trenger mer av denne kjærlighetens glød, hvor den minste handling kan lindre den største nød, mere av godhetens solskinn, der sol kan bringe legedom for lidende hjerter langsmed livets alfarvei.

«Berliner Morgenpost»

meddeler: I Klosterkirken i Bochum trengte en kvinnelig nasjonalist inn ved en festlig prosessjon og ropte: «I kan ikke gjøre oss dumme, ti her er ikke Kristus, bort med det! Våkn op Tyskland!»

Hun blev arresteret. Jesus sa: Med Guds rike er det ikke slik at man kan peke på og si: Her er det, eller der, nei, det er innen i eder. Matt. 15, 8—9.

I den katolske kirke er megen prakt og stas, og for øiene er det pent, men det er tomhet, ti hjertet lengter efter noe annet. Betrakt det ord Jesus sier: Dette folk holder sig nær til mig med sin munn og ærer mig med leberne, men deres hjerte er langt borte fra mig. Matt. 15, 8—9. Derfor sier han også det dyrker mig forgyves. Her trenges en annen absolusjon enn denne som den katolske kirke lærer. Les Es. 1, 18.

Joh. ev. 14, 27. Broderligst hilsen Herm. Zeller.

Tusener av mennesker

ånder, beveger sig og lever; der på forsvinner de fra skueplassen og man herer intet mere om dem. Hvorfor? De har ikke gjort det ringeste godt, ingen mottok gjennem dem en velsignelse; ingen linje som de skrev, intet ord som de talte kunde tilbakekalles i erindringen som noe ønskelig — og så forsvant de bak de mørke berger likesom døgnfluen, prisgitt forglemmelse! — Vil du også leve og så således? Lev for noget; utreft noget; skriv ved vennlighet, kjærlighet og barmhjertighet ditt navn i noen av deres hjerter, med hvem du år inn og år ut kommer i berøring, og man vil ikke glemme dig lett. Nei, ditt navn og dine gjerninger vil lyse klart for dem som du lar tilbake, likesom den nattlige himmels stjerner lyser på jorden.

De tre siler.

Det fortelles, at det engang kom en mann løpende til den greske vismann Sokrates og vilde fortelle ham noe om en felles kjennning. Men Sokrates stanset ordflommen og sa: «La oss først sile det gjennem tre siler.» Den annen forstod intet av det. «Si mig, er du sikker på at det er sant?» «Nei, jeg har hørt det.» Sokrates fortsatte: «Er det noe godt?» Og svaret var: «Nei — tvertom det motsatte.» — «Så lar mig endelig spørre,» vedblev Sokrates, «er det nødvendig å si det?» «Nei, det kan jeg ikke nettop si,» svarte den annen. Da sa Sokrates: «Da tenker jeg at vi ikke besvarer hverken dig eller mig med det.» Vise ord! La oss leve derefter!

Rosenrødt!

I Russland er det mangel på brevpapir. Også dette bruker «De gudløses forbund» til fordel for sin agitasjon. De lager brevpapir i rosenrød farve, og på grunn av papir-mangelen blir alle nødt til å bruke dette papir, hvor det står på hvert ark: «De gudløses sak er Lenins sak. Religionen er et middel til å utsuge dem som arbeider.»

Snestormen i Palestina

En heftig storm raste i Palestina mellom den 7. og 12. februar. Nogen enkeltheter fortjener å bli merkes. Således har for eksempel den nybygde og ennå ukullførte havn i Haifa for første gang og fylt sin beskyttende oppgave, idet den tok imot et stort skib innenfor sine bølgebrytere og på den måte reddet det for stormen. Det var den bekjente Lloyd-Dand per «Vienna» som vil være kjent av mange Palestina-reisende.

Videre meldes at et antall engelske militærflyvere blev tvunget til nødlandning på vei fra Bagdad til Kairo, hvorved tre flyvere synes å være forulykket.

Den rikelige regnmengde har naturligvis vært til stor opmunring. I Jerusalem hadde man vært bekymret for vannforsyningen for den kommende sommer. Men regnet hadde allerede den 10. februar nådd den samme stand som året før.

Menigheten i Sarpsborg

En særskilt oplevelse var snestormen. Hele Jerusalem var deket av et minst 5 cm. høit sneeteppe. Siden vinteren 1919—20 hadde der ikke vært så meget sne. Velkomstmøte i byen. Dette var naturligvis stor severdighet for Palestina-treisende predikere. Det fortelles at mange kjørte Hebron bare for å se sneen, som men. Det var en gålt i særlig stor mengde der. Nattilstand allerede da man kjørte med bil fra Haifa til Jerusalem, var landskapet grønt og om trent til Nablus. Derira feilgjort vandelte det sig til et vinterlandskap med skap og et lysende sneedek hvorefter det var Ungdommen i Jerusalem sig med å slåss med sne. 1. pinsedag blev benyttet så iverdig at politiet måtte tre til, da «kampene» slutt blev for vilde.

For mange barn i Jerusalem sneet og fullstendig nytt og ukjent fenomen som de bare hadde hørt om i bøkene. Det frembrakte at det egenartede landskap omkring Jerusalem frembød særlig vakker skue i sin hvite drakt.

På den andre side bragte denne kulde mange ubehageligheter med sig, da der ikke finnes varmeovnretninger i de fleste hus. Særlig den fattigere del av befolkningen led meget under dette. I beplantningene har kulden dog ikke gjort nevneverdig skade, da disse hovedsagelig ligger i dalene.

«Sions Ven»

Sinnssykdommens vekst.

I 1897 var det en sinnssyk person for hver 312 og i 1926 for hver 150. Nutidsmenneskenes rastløse liv og den tiltagende gudløshet bærer sine bitre frukter.

Følgende bøker

- fåes hos Arnt Gundersen, Mjøndalen:
- Midnattstimen kr. 4,50
- Sannhets Bok « 3,50
- Den falske Fredsbevegelse « 1,25
- Guds kraft til helbredelse « 1,50
- I fengsel. På arbeidsanstalten « 1,50
- Mitt helbredelse. Miraklet i Stavanger « 1,00
- Jesu blod « 0,50
- Lægen fra Nasaret « 0,50
- Besøgingen ved den Hellig And « 0,50
- Er det frelse efter døden? « 0,25
- Bibelens guddommelige opprinnelse « 1,25
- Bøkene anbefales på det beste. Arnt Gundersen Mjøndalen.

Vennest

holdes om Gud vakk søndag 12. juni og 6. em. Mat og drikke. Alle velkomne. For venner

Vennes

De frie vendte veunestevne søndag Alle er hjertelig til stevnet.

SPREDTE

Stevnet i Sarpsborg

Menigheten i Sarpsborg hadde stevne i pinsehøytiden. Velkomstmøte i byen. Det var naturligvis stor severdighet for Palestina-treisende predikere. Det fortelles at mange kjørte Hebron bare for å se sneen, som men. Det var en gålt i særlig stor mengde der. Nattilstand allerede da man kjørte med bil fra Haifa til Jerusalem, var landskapet grønt og om trent til Nablus. Derira feilgjort vandelte det sig til et vinterlandskap med skap og et lysende sneedek hvorefter det var Ungdommen i Jerusalem sig med å slåss med sne. 1. pinsedag blev benyttet så iverdig at politiet måtte tre til, da «kampene» slutt blev for vilde.

For mange barn i Jerusalem sneet og fullstendig nytt og ukjent fenomen som de bare hadde hørt om i bøkene. Det frembrakte at det egenartede landskap omkring Jerusalem frembød særlig vakker skue i sin hvite drakt.

På den andre side bragte denne kulde mange ubehageligheter med sig, da der ikke finnes varmeovnretninger i de fleste hus. Særlig den fattigere del av befolkningen led meget under dette. I beplantningene har kulden dog ikke gjort nevneverdig skade, da disse hovedsagelig ligger i dalene.

«Sions Ven»

Sinnssykdommens vekst.

I 1897 var det en sinnssyk person for hver 312 og i 1926 for hver 150. Nutidsmenneskenes rastløse liv og den tiltagende gudløshet bærer sine bitre frukter.

Følgende bøker

- fåes hos Arnt Gundersen, Mjøndalen:
- Midnattstimen kr. 4,50
- Sannhets Bok « 3,50
- Den falske Fredsbevegelse « 1,25
- Guds kraft til helbredelse « 1,50
- I fengsel. På arbeidsanstalten « 1,50
- Mitt helbredelse. Miraklet i Stavanger « 1,00
- Jesu blod « 0,50
- Lægen fra Nasaret « 0,50
- Besøgingen ved den Hellig And « 0,50
- Er det frelse efter døden? « 0,25
- Bibelens guddommelige opprinnelse « 1,25
- Bøkene anbefales på det beste. Arnt Gundersen Mjøndalen.

Fra Kina, India, Mandchuria

Forts. fra 1. side.

et tog som langsomt beveget sig frem. En del kvinner bar karmer med noen cm. lange byggstrå som var spiret frem i karrene, dessuten bar de brennende røkelse og alt var til ofring. Andre bar de lange spyd. Foran danset en 6-8 unge gutter med rød lue og rød hofteklede, dessuten en del voksne menn, likeledes i bare et hofteklede, de danset og slo sig med svære jernlenker. Det var stadig hyl og rop til deres guder. Etter som toget skred frem, blev de villere og villere, ansiktene fryrvidd og djevelske hyl og skrik og dansen blev redsom og vill. En kunde se hvordan djvelen mer og mer fikk herredømme over dem, de var aldeles besatte, de unge gutter kastet sig ned og måtte støtte sig til andre, så fulle var de av djvelen. Det var som hjertet nesten stivnet, skjont det var trygt å vite en var i Jesu armer. Pusselig blev en av de dansende som en djvel, tungen dro ham frem, utstøtte redselsfulle hyl, oinene var ikke til å beskrive, og så tar han spydet og stikker inn bortenfor munnviken og ut på den andre siden og dansen fortsetter redsommer enn noensinne, mens en eller et par menn holder i den annen ende av spydet. Str. Wergedal, den tilreisende str. og jeg stod på en høide overfor veien, og så alt så tydelig som det kunde gå an å se det. Å de skrekkelige hyl og rop fra mengden og den fryktelige tilbødelse som de stanset foran et tempel for apekatt-guden, de redselsfulle svingninger og kast med legemene. Jeg mangler ord til å beskrive det. Hvilken makt djvelen har! — Ennu fikk vi se et syn. Vi kom oss tilbake til bilen og kjørte til Karwi; som vi kommer inn i byen, er gaten fullpakket av folk. Ved et gatekryss er det tett som sild i en tunne, og vi ser igjen det samme optog. Men spydene ser ut til å være enu lengere. Vi undres om vi i det hele tatt kan komme frem da politiet pusselig rydder vei og vi kommer igjennem. Mens vi ventet på noen i vårt følge som hadde noe å berette i en tilstotende gate, blev vi vidne til noe som nesten var mer redselsfullt enn hva vi nettop hadde sett. De hylte og skrek av alle lungers kraft med armene rakt i været, slo sig med jernlenkene og fortsatte slik til de blev aldeles besatt av satan. Midt i mengden var en åpen plass hvor djevelandens frem foregikk. En masse hopper høit op i luften mange ganger og farer så igjen til alle kanter. Så kommer det grusomme sieblikk. En annen mann drar hans tunge frem, smører noe på det ene kinn, stikker spissen av et flere m. langt spyd inn i kinnet, ennu lenger fra munnviken enn på den første vi så, og stikker så spydet ut igjen gjennom det venstre kinn. (Vi får senere vite at det er aske og et annet stoff som smøres på for å hindre at blodet skal sprute.) Mannen danser i en stor halvcirkel og det går som et lyn fra den ene ende til den annen, og den som holder i den annen ende av spydet må følge med likeså hurtig. Noe av det mest hjertesjokkende var da en gutt på 10 år kom inn i ringen og blev

aldeles djevelbesatt. Det er umulig å beskrive våre følelser.

Men mer enn noensinne er min bønn blitt: «Herre, la mig få være en lysbærer i dette mørke, mørke land.»

Hilsen

Rachel Edvardsen.

MANSJURIA

I et privatbrev fra br. M. Kvamme, Mansjuria, sier han bl. a.:

— — — Vi lever i meget pre-
vender tider og det er ingen lett
sak å drive misjonsvirksomhet i
dette land. Siden urolighetene
startet den 18. september sist år
har vi ikke kunnet ha aftermeter
og det føler vi nu vil bli mer og
mer hindrende. For vintermåne-
dene har det ikke hatt så meget
å si, da eftermiddagen er bedro
tid å samle folk på, men nu da al-
le synes å ha noe å gjøre blir det
mere vanskelig med dagmøter.
Urolighetene er ennu så store og
folket så opskremt at så snart
kvelden kommer finnes her ikke
folk på gatene. Sist høst da japa-
nerne tok Mukden reiste nesten
den halve befolkning til andre del-
er av Kina og deriblandt om-
kring 30 av våre kristne som var
alle unge i Herren og hadde stort
behov av å bli mer befestet i
Herrens ord og vei. Det så meget
trist ut for en tid, men allikevel
hadde vi en herlig tid igjennem
vinteren. På grunn av rovernes
forferdelige fremgang iblandt
farmerne flyktet her inn til byen
en mengde folk og vi hadde et
meget herlig arbeid iblandt dem i
hele vinter. Nu er de alle reist
tilbake til sine landsbyer og vårt
virke er atter iblandt nye folk
som for det meste aldri har hort
evangeliet for. Vi ber med synde-
re daglig, men allikevel har det
ikke den klang som i hjemlande-
ne da dette folk ikke har noen
forut kunnskap om Jesus og hans
frelsende vei, og det er derfor
umulig å meddele at så og så
mange blev frelst på det og det
møte. Det tar under tiden lenge
for hedningene å virkelig forstå
frelsens vei, og innen de virkelig
kommer til erfaring av en ny fød-
sel kan her ikke være tale om å
regne dem iblandt den frelste
skare. Her tar det tålmodighet
og atter tålmodighet å virke og
om det synes iblandt som all
frukt ikke er av den vedvarende
slag så må vi fortsette i Jesu
navn, vitende at vår gjerning i
ham ikke er forgjeves. Vi er me-
get takknemlig til Gud for den
lille flokk Herren har gitt oss. På
våre søndagsmøter for de troen-
de har vi omkring 140 mennesker
som nesten alle har gjort noen
erfaring med Gud. Vi har også
daglig bibelklasse for de av de
troende som kan komme kl. 8 om
morgenen, og det har vært vår
glede å ha omkring 30 i denne
klasse igjennem hele vinteren og
fremdeles.

M. K v a m m e.

Det misunnelige menneske

pines ikke bare av alle de onder
som rammer ham selv, men også
av alt det gode som faller i an-
dres lodd. Han blir i dårlig hu-
mor ikke bare ved sine egne sky-
er, men også ved andres solskinn.

ytre side kan tilsynelatende være jorden, men må Herren få rense sitt folk helt igjennem. Både ånd og sjel og legeme må inn i lutningsovnen. Vi feirer i disse dager minnet om den Hellig Andes utgydelse. Vi trenger pensens kraft. Br. Kjelås fortsatte med å lese fra 2. Moseb. 26 om Tabernaklets oppbygging. La videre ut om den prosess som «plankene» i den nye pakts tempel åndelig talt har å gjenemgå for de er skikket som materialer. Brødr. O. Karl sen og Lervik, Saltnes, talte deretter begge ut fra Mal. 3 om nødvendigheten av å bringe hele tienden inn i forråds huset — bringe sig selv som et offer og være villig til å avstå fra de ting Herren peker på.

2. pinsedag blev møtet åpnet av br. H a g r e n som leste Johs. ev. 3. Som solens stråler varmer og skaper nytt liv ute i naturen, således også med den åndelige søl, som skinner ut fra Guds ord. Den smelter isen i de kolde hjarter og gir seden kraft til å spire og vokse. Misjonær Evenstad talte deretter ut fra 2. Kron. 15 om nødvendigheten av å rette sine hjarter inn efter Herrens vilje. Herren er med oss når vi er med ham. Israel gikk ofte sine egne veier, men når de i sin trengsel åndt søkte hen til Herren, lot han sig finne. Br. O. Karl sen: Mal. 10. Betonet de ofre som er takke-
lige for Gud. «Et senderknust og senderbrutt hjerte vil du, o Gud, ikke forakte.» Johs. Karl sen, Askim, leste 1. Moseb. 6, 8—9 og vidnet om Guds frelsende nåde, åpenbart i Jesus Kristus.

Kl. 5 efterm. var en stor skare samlet til friuftsmøte på Torvet. Med kraft og varme blev Guds frelsesplan forkynt av brødr. G. Iversen, Svahn, Frstad, Knudsen, Glittenberg og Thv. Olsen og Ael-
re.

Kl. 6 samledes man igjen i Misjonshuset. Dette møte blev i sannhet en dyrebart stund for den store venneskare. Br. K. Arne sen leste til en begynnelse Davids 23. salme og frydet sig over at vi hadde del i den samme vel-
sigelse som salmisten priste Herren for. Efter benemøtet var det vidnemøte. Det blev en held-
tidsstund av de æjeldne som det alltid vil bli når vidnesbyrdene går ut på hvad Jesus har gjort for den enkelte. Det slemmer hjertene til lovsang og den store skare vidner frydet sig både gjennem smil og tårer. Br. Svahn knyttet sitt vidnesbyrd til Johs. 3, 16. Evenstad leste fra Luk. 13 om døren som var åpen for hvem som helst, og Knudsen tolket sin glede over at Jesus også var synderes og tolderes venn. Han kom for å frelse det som var fortapt. Br. Haldor Hans en øste full av frelsesfryd ut fra skriftene og la forsamlingen på hjertet nødvendigheten av å bli sterk i nåden. Herren var trofast og hadde i sin nåde bevart ham i 45 år. Det som særlig gledet broderen, når man var samlet til stevner, var å se all ungdommen som var med og priste Herren. Det tynnes ut blandt den gamle garde og det er mange som er blitt tatt hjem. Men Herren har sine på et hvert sted som skal løfte arven. Br. O. Karl sen avla et varmt og tendende vidnesbyrd om Guds godhet mot ham fra den tid han som ganske

ung blev grepet av Gud da han vandret om på Oslos gater. La videre forsamlingen på hjertet å leve et hjelthert kristenliv. Når man ber om velsignelse er det ikke alltid velsignelsen kommer i den form at det smaker for kjødet. Dog, alle ting tjener dem til gode som frykter Gud.

Det vil føre for langt å omtale alle vidnesbyrdene, men alle gikk i en retning, til Jesu Kristi navns forherligelse.

Det velsignelsesrike stevne sluttedes 17. mai med misjons-
møte om kvelden. Misjonær Evenstad fortalte mange inter-
essante trekk fra arbeidet blandt de sorte i Afrika. Underlig var det å følge med fra den første vanskelige begynnelse inn-
til misjonsstasjonen var bygget med plass for 1000 mennesker.

Brødr. Glittenberg og Thv. Olsen vidnet også om sine misjons-
kall.

Tross de mange møter og til-
stelninger og det vakre vær i pin-
selingen var det god søkning til møtene. Ordet som blev sådd skal ikke vende tomt tilbake.

Fredshilsen i Jesu navn.

Arne J. Larsen.

Fra Varteig.

Søndag 22. mai var en del av musikken i Misjonshuset, Sarps-
borg og flere innbudt til fest hos br. Arnt Greslos, Varteig. Det var samlet en del venner fra Ise og omegnen tross regnværet, som holdt på hele dagen. Flere vidnet om Gud og det er alltid deilig å samles om Guds ord.

For noen år siden var det mange som overga sig til Gud og blev døpt i vann og ånd der, men det kom inn forskjellige ting som ikke var av det gode og det gjorde at veknelsen ikke fikk den fremgang den kunde fått.

Dog er Gud trofast og ved bønn og arbeid kan meget gjenvinnes.

G. I.

To gode svar.

«Kristendommen er god nok for barn og gamle koner,» erklærte en ung mann, som hadde store tanker om sig selv. «Kommer man i kirke, finner man at det er ti kvinner for hver mann.»
«Det kan visst være riktig,» svarte en eldre dame, «men når man kommer i fengslene, finner man kun en kvinne for hver ti menn.»

«Å be får være kvinnes sak. For hver hundre bedende kvinner er det neppe mer enn en bedende mann,» sa en annen ung mann.

«Derfor» lod det omgående svar, «treffer man blandt hundre tiggere kun en kvinne.»

Ordets kraft.

Vi renses fra synd ved ordet: «Hvorved skal den unge holde sin sit ren? Derved at han holder sig efter ditt ord.» Vi bevares fra synd ved ordet: «Jeg gjemte ditt ord i mitt hjerte, på det jeg ikke skulde synde imot dig.» Og vi seier over synden ved ordet: «De har overvunnet ham (satan) i kraft av Lammets blod og i kraft av deres vidnesbyrds ord.» Vi bevares adskilt fra verden ved ordet: «I viser eder som himmelys i verden, idet I fremholder livets ord.» Og vi slår satan tilbake ved ordet: «Det står skrevet.»

Vennestevne

holdes om Gud vil i Ytre Ene-
bakk søndag 12. juni kl. 11—12
og 6. em. Mat og drikkelar med-
tas. Kaffe og melk på stedet.
Alle velkomne i Jesu navn.
For vennene

H. I. E r s r u d.

Vennestevne

De frie venner i Askim har
vennestevne søndag 5. juni.
Alle er hjertelig velkommen
til stevnet.

SPREDTE FELTER

Stevnet i Sarpsborg

Menigheten i Misjonshuset, Sarpsborg, hadde innbudt til stevne i pinsehelgen.

Velkomstmøte holdtes pinseaf-
ten. Br. G. Iversen ønsket de tilreisende predikende brødre og forsamlingen forøvrig velkom-
men. Det var en god og liflig ånd tilsted alle steder fra begynnelsen av, da den store skare av musikk-
venner stemte i: «Vi er et folk, et frigjort folk.» Br. Hegh, og mis-
jonær Evenstad talte først hvorefter det var tale og sang av br. J. Glittenberg, Møster-
havn.

1. pinsedag var det kommet mange tilreisende fra forskjellige steder, fra Halden-distriktet, Rak-
kestad, Saltnes, Rygge, Frstad og Askim m. fl. steder.
Br. Hegh ønsket velkommen og leste fra Luk. 8, hvorefter br. Bysveen stemte harpen til Herrens pris og vidnet deretter ut fra Salm. 133: «Se hvor godt og liflig det er for brødre å bo sammen.»

Br. Kjelås: 2. Kongeb. 2, 19—22. En alvorlig appell til de troende om å la saltet få virke ved sin egenskap. Br. Knudsen: Apb. 19, 7. La oss fryde og glede oss. Herren er vårt gledes-
emne og i dette navn finnes frelsen åpenbart. Br. Glittenberg sang og spilte. Vidnet om Herrens ledelse med ham, hvordan Herren hadde gjort det klart at han vilde bruke ham som et redskap på hedningemarken. Målet var Afrika.

Br. Thv. Olsen talte derefter ut fra ordet i Mark. 9, 23: Alt er mulig for den som tror.

Kl. 4 em. samledes man til et kort vidnemøte, og mange var det som priste den himmelske Far for frelsen i Jesus Kristus.

Kl. 6 samledes man igjen til dagens siste møte. Br. G. Iversen begynte med å lese Johs. 12, 17—26. Fremholdt nødvendigheten av å kjenne Jesus som en personlig frelser. Mange kjenner nu som fordom Jesus efter gjerningenes og miraklenes vei, men det hele er forgjeves om man ikke er født påny. Br. Hegh talte inspirert ut fra Hoseas 7. En prediken som med alvor og tyngde bragte formaning til de troende om å la sig frelse fra verdens skikk og vesen. Efraim var i det opleste sammenlignet med en kake som ikke er vendt. Så også med mange kristne i vår tid. Den

i Palestina
raste i Palesti-
og 12. februar.
fortjener å be-
nar for eksempel
nnu ufullførte
ørste gang op-
oppgave, idet
ort skib innen-
re og på den-
for stormen.
te Lloyd-dam-
vil være kjent
-reisende.
et antall en-
blev tvunget
si fra Bagdad
der flyvere syk-
ket.
mengde har
stor opmunt-
dde man vært
rsyningen for
er. Men reger-
en 10. februa-
stand som
se var sne-
bheit snetep-
19—20 had-
meget sne i
uriligvis en
Palestina.
e kjørte til
sneen, som
blev der. Når
fra Haifa til
åpet grønt
Derfra for-
vinterland-
snekke.
men moret
d snebal-
se. Og den
å politii-
mpene» til
slem var
nytt og
bare had-
t fremhe-
landskap
mbød et
sin hvite
te denne
ster med
armeinn-
Særlig
kningen
peplant-
te gjort
sse ho-
Ven».
st.
anssyk
1926 i
skenes
e gud-
akter.
Mjon-
4,50
3,50
1,25
1,50
1,50
1,00
0,50
0,50
0,50
0,25
1,25
te.
e n.

GUDS PLAN

Forts. fra 1. side.

Så skal du si til Jakobs hus og kungjøre for Israels barn ... Og nu, dersom I lyder min røst og holder min pakt, da skal I være mig en eiendom fremfor alle folk, ti mig hører all jorden til. Og I skal være mig et kongerike av prestere og et hellig folk.» (2. Mos. 19, 3—6.)

Vi ser således at Gud nu opprettet en betinget pakt med Israel og paktens grunnlag finner vi i de ti bud i 2. Mos. 20.

Under denne tidsalder blir den lovede sød enda mer fremtredende. Forbildede og skyggene av Kristus er meget klart avtegnet i de mosaiske forordninger. Gud oppfylte sin del av pakten, idet han førte dem ut av Egypten, ledet dem gjennom ørkenen og inn i Kanaans land og velsignet dem med særlige og underbare velsignelser og dog, tross Guds nærværelse hos dem i form av skyen som dekket og Herrens herlighet som fylte tabernaklet, syndet de mot Herren deres Gud, og senere da han talte til dem gjennom profetene, fortsatte de med sin hårnakkede udygdighet, og mistet samfundet med sin skaper. Endelig, da vår Herre, den lovede sød, trådte frem på denne jord som menneske, ropte de: «Bort med ham! Korsefest ham! Korsfest ham! Vi vil ikke ha denne mann til å herske over oss.» Og så denne tidsalder ender således i ulykke, — ved korsfest på Golgata. Satan visste imidlertid ikke, at i denne sak hadde han bedrøvet sig selv, ti fra denne dag og til nu er han — for første gang siden Eden — en overvunnen fiende. Priset være Herren for det!

Den sjette tidsalder. Menighetens eller nådens tidsalder.

I denne tidsalder gjør Gud noe helt nytt.

Det synes underlig at en stor majoritet av mennesker som regner sig for å være menighetslemmer ikke har den ringeste ide om hva det i virkeligheten betyr og innebærer å være menighetslem. Ordet «menighet» (engelsk «church») er tatt fra det greske «ecclesia» som betyr «utkalt». Paulus forteller tydelig i Ef. 3 at menigheten er et mysterium (eller som det står i vår norske bibel, en hemmelighet), «at han ved åpenbaring har kunngjort mig hemmeligheten ... som i de forrige tidsaldre ikke er blitt kunngjort for menneskenes barn, således som den nu er åpenbart for hans hellige apostler og profeter i ånden.» (3—5), «og å opplyse alle om, hvorledes hus holdningen er med den hemmelighet, som har vært skjult fra evige tider i Gud, som har skapt alt.» (V. 9.)

På pinsfestens dag kom den Hellig And ikke bare for å hvile over mennesket, men for å bo i mennesket, og så finner vi for første gang i historien at Gud bor i mennesket, noe hittil uhørt. Inntil dette tidspunkt hadde Anden kommet over mennesker for å lede deres liv og tanker, men aldri tidligere hadde den kommet inn i mennesket.

Hvorledes kan vi bli menighetslemmer? Ikke ved noe dåpsritual, ikke ved kirkeslikker og

ceremonier. Det er bare en person som kan døpe til å være medlem i Guds menighet, og det er den Herre Jesus, ved sin And.

«Ti vi er jo alle døpte med en And til å være et legeme, enten vi er jøder eller grekere, enten vi er treller eller frie, og vi har alle fått en And å drikke.» (1. kor. 12, 13.)

Siden pinsedagen har den Hellig And stadig vidnet om Jesus Kristus for å bringe mennesket tilbake til Gud, og hver gang en sjel mottar kallet og så snart troen er utøvet, er et mirakel blitt utført, og en ny skapning frembragt, og den troende er blitt et Guds barn.

Vi må derfor, om vi skal forstå de ting som angår menigheten, ha den Hellig Ands veiledning.

Vi leser at «hedningene er medarvinger og hører med til legemet og har del med i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet, ... og å opplyse alle om hvorledes hus holdningen er med den hemmelighet som har vært skjult fra evige tider i Gud.»

Her ser vi et nytt legeme, i hvilket himmel og jord er interessert. Gud er virkelig vår Far, og vi er Guds sønner, og alle som tror på den Herre Jesus kan bli fylt av Anden og bli medlemmer av himmelens kongelige slekt. Vi begynner å se hva Gud har bestemt oss til, når han, før verdens grunnvoll ble lagt, foresatte sig å gi mennesket del i sin guddommeligheit gjennom troen på Jesus Kristus ved den Hellig Ands allmektige virksomhet.

Hvad er menighetens gjerning? Er det å omvende verden, eller kristne nasjonene, eller gjøre denne verden til en bedre verden? Det er ikke Guds plan eller hensikt. Menigheten har først og fremst en gjerning å utføre, og bare en: å vidne om Golgata kors i den Hellig Ands kraft, å evangelisere verden med det gode budskap og som et resultat herav bringe inn sin egen fylde.

Menighetens store oppgave er å innsamle «levningen etter nådens utvalgte» fra alle nasjoner, og derigjennom blir naturligvis verden en bedre verden derved at sjeler omvendes.

Menigheten som er Kristi legeme, er himmelsk av fødsel og himmelsk i karakter, og vil få en enestående slutning på sin tilværelse i denne verden. Den vil bli «rykket opp» i det himmelske for å møte Herren når han kommer igjen.

«Men vi vil ikke, brødre, at I skal være uvidende om de hensøvede, for at I ikke skal sørge således som de andre som ikke har håp. Ti så sant vi tror, at Jesus døde og stod opp, så skal og Gud ved Jesus føre de hensøvede sammen med ham. Ti dette sier vi som blir tilbake inntil Herren kommer, skal ingenlunde komme i forveien for de hensøvede, ti Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengelsk røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først opstå; derefter skal vi som lever, som blir tilbake, sammen med dem rykkes i skyer op i luft.

Blev ikke pakten med Abraham oppfylt i Kristus? vil muligheten noen innvende. Men blev den det? Har alle jordens slekter lært å kjenne Gud gjennom Abraham avkom? Ikke ennå. Det er 400 millioner mennesker på jordens overflate, som praktisk talt intet vet om Gud i Jesus Kristus, og dessverre! Hedningene har øket i antall i større grad enn

ten for å møte Herren, og så skal vi alltid være med Herren.»

Når denne begivenhet skal finne sted vet ingen av oss. «Men hin dag eller time vet ingen. Men at denne dag ikke kan være fjern tilkjennegir tidens tegn. Derfor bør vår stilling være den, at vi venter, våker, arbeider og skuer ut etter hans åpenbarelse.»

Så snart menigheten er opptatt i luften for å møte Herren, vil alvorlige begivenheter finne sted her på denne jord, hvis enkeltheter vi skal behandle i våre profesistiske studier, begivenheter som skal innføre den siste og endelige tidsalder, ved åpenbarelsen av Kristus som kongenes konge og herrenes herre.

Den syvende tidsalder. Tusenårsriket eller kongedømmets tidsalder.

Tusenårsriket eller kongedømmets tidsalder vil bli innført ved Kristi annet komme til denne jord. «Se, en dag kommer for Herren (Messias' dag) ... og hans føtter skal på den dag stå på Oljeberg.» (Sak. 14, 1—4.) «Herren min Gud skal komme — alle hellige med dig.» (V. 5.) De hellige er muligens menigheten som tidligere er blitt «rykket opp.» «Og Herren skal vordre konge over hele landet.» (V. 9.)

Da vil det bli en tid med størrelse og velsignelse enn denne verden noensinne har erfart. Jødene vil oppå deres nasjonale bestemmelse. Løftet til Abraham vil da bli bokstavelig oppfylt. «Alle jordens slekter skal velsignes i dig.» (1. Mos. 12, 3.) «Ti jorden skal fylles med kunnskap om Herrens herlighet som vannet som dekker havets grunn.» (Hebr. 2, 14.) Denne verdensomspennende velsignelse er ikke frembragt gjennom menighetens virksomhet, men de som skal bli redskap i Guds hånd til dette er «et hellig folk», «et kongerike av prestere» — d. v. s. det omvendte Israel.

Denne tanke gjør sig gjeldende i nesten alle det gamle testaments profesistiske skrifter. Les omhyggelig denne salme som synges så ofte i våre menigheter, som på samme tid er en nasjonalbønn av jødene: Den 67. salme. Det er så moderne blandt de kristne å åndeliggjøre denne, og det er riktig nok, for vi er Abrahams arvinger til tro. Men la oss ikke glemme, at ingen av disse løfter i det gamle testamente angående gjennoprettelse og velsignelse i første rekke gjelder menigheten, men den jødiske nasjon.

Legg nu merke til denne salme: «Gud være oss nådig og velsigne oss.» Hvem? Menigheten? Nei, det jødiske folk, Abrahams, Isaaks og Jakobs avkom. «Gud være oss nådig og velsigne oss, han la sitt åsyn lyse hos oss.» Hvorfor? «At man på jorden nå hvedninger din vei, blandt alle hedninger.» «Gud velsigner oss» synger jødene tillitsfullt, «og alle jødens ender skal frykte ham.»

Blev ikke pakten med Abraham oppfylt i Kristus? vil muligheten noen innvende. Men blev den det? Har alle jordens slekter lært å kjenne Gud gjennom Abraham avkom? Ikke ennå. Det er 400 millioner mennesker på jordens overflate, som praktisk talt intet vet om Gud i Jesus Kristus, og dessverre! Hedningene har øket i antall i større grad enn

FOR FAMILIENS YNGSTE

LILLIS LOGN.

Lille skulde gå til en dame med en bok som hennes mor hadde lånt. For ga henne 30 øre til trikken og bad henne skynde sig og være tilbake for det blev mørkt, for hun like ikke at Lilli var ute alene etter at det blev mørkt.

Da Lilli skulde gå hjem igjen folte hun sig så fristet til å gå til en tante som hun alltid syntes det var så morsomt å besøke. Og så fikk hun så meget deilig mat der.

Sergeligg nok ga hun etter for fristelsen og gikk til tanten. Har vi gjort en synd, så vil vi alltid finne at vi mår gjøre en til for å skjule den første.

Lilli fortalte sin tante at hun hadde bedt moren om å få være hos henne en stund, og naturligvis var tanten glad for det, for Lilli var en liten kjekk, søt pike og riktig morsom å prate med.

Det blev sent før Lilli kom hjem den kveld. Ikke bare det at hun hadde vært på besøk hos sin tante, men hun hadde brukt op sine trikkpengene og måtte gå den lange veien hjem.

Nu måtte hun igjen fortelle erlogen til sin mor om at hun hadde tatt feltriikk, og derfor blev det så sent før hun kom hjem.

Det var jo undskyldelig, barnemitt, sa moren, og så blev det glemmt, ialfall trodde Lilli det. Men en uke senere kom tante på besøk, og som al-

le mødre og tanter gjør, begynte de tale om barna.

«Jeg holder så meget av Lilli, tante, — jeg blev så glad da hun kom for å besøke mig i forrige uke.»

«Hvad sier du? sa moren. — Du har jeg ikke visst noe om, at hun har hos dig.»

«A, sa tanten, jeg håper at jeg ikke har sagt en ting som skulde være hemmelighet.»

Sx fortalte hun hvad Lilli hadde sagt til henne, og mor fortalte Lilli hadde sagt da hun kom hjem, hun hadde tatt feltriikk, og mor var bedrevet over at Lilli hadde etter for fristelsen og fortalt så mange usannheter, istedenfor å være ærlig og si at hun hadde vært og besøkt tante.

Og naturligvis talte mor til Lilli om det, og den lille pike folte sig skamfull og bedrevet over det, og tror ikke at hun vil gjøre det om igjen. Men du forstår at det vil ta en tid mor og tante kan føle sig sikker at Lilli snakker sant.

Når vi sier en usannhet, vil vi miste troen på oss, og det vil ta en tid før de kan tro oss igjen.

Derfor skal vi be Jesus om å hjelpe oss, så vi ikke gir etter for fristelsen, og skulde vi falle i en fristelse så la oss ikke gjøre synden større, ler forsøke å skjule den ved logn. Guds ord sier: «Din synd skal nedig.»

5. Skal bønner være seiret, må den være i ånden. Du kan be etter Guds vilje uten Åndens hjelp. Rom. 8, 26.

6. Det må være utholdende bønn. 1. Mos. 32, 26.

7. Du må be i tro. Jak. 1, 6. Hebr. 11, 6.

Charles G. Finne

Sesong-kristne.

Ja — der er slike. En gammelnegerprest hadde også fått erfart dette. Da man spurte ham, om mange medlemmer der var i menigheten, svarte han: «Det beror på årstiden. I kelsestiden om vinteren er nesten alle folk medlemmer; men i fallstiden er det hovedsakelig mig og tante Jenny og gamle kof Peter.»

MISJONS-RØSTENS kommisjonærer.

Kontingent for bladet kan bestilles til følgende, hos hvem det også kan bestilles:

- Dessuten kan bladet bestilles og kontingent betales til de frie evangelister og misjonærer: Arendal: Karl Iversen; Geberg, Konows gate 21, Askim: Johs. Dahl. Bergen: Frk. Hansine Gjesen, Syneshaugen 13. Dahlst.: Rudolf Gustavsen. Drammen: Postekspeditør Nord Gulbrandsen. Mjøndalen: Arnt Gundersen. Moss: Josef Olsen, Bråteng. Oslo: Karoline Christiansen, heimsgaten 2, — Carsten Svell 44. Svelvik: Ragnvald Volden. Skj: Josef Dammen. Sætre: Hurum: Frk. Sjøvolda, Sunnmør: M. Stove

Utgift ved en redaksjonskomitee

NUMMER 12.

Ar

PEK

Kjære misjonær Lørdag 21. januar ten flokk ut til det Det skulde være fanger skulde være fengslet og trevillet. Da vi hadde på kontoret for å Vi så oss rundt i ved veggen stod med en mengde s et nummer på hv skuffen ligger å gangspapirer, hva og hvor mange år inne o. s. v.

Signe sier: «Se 72, hvor slitt det stakkur, hun kom

Men nr. 72 er h

ånder en fred så nes nærhet, hun e kelsespredikant i f der bibellesning me styrerinnen, fang overste og fangen dette er et under Gud. Nr. 72 har dr sker. Hun og henn sammen om ugjern nen blev henrettet livsvarig fengsel.

Ja, kjære venne bed for henne. Hun

Ja, nu ser vi fire ger under en vokter det store dopekarr det i arbeidssalen. veldig staei. De pr på hverandre, bære re dunker, fangene de overste, alle var essert i dette som Endelig var de da f en mengde vann som

BLI IKKE TRETT.

Bli ikke trett du en tjeneste betrodde a ke hendene synke i du intet ser. Den s skal bli bonnhørt! ennu all makt i himm idag og alle dager. I selig skaffe sine utva som roper til ham d Selv om du intet ser, hans ansikt. Herren s tider og timer, men er viss. Jesus selv en derfor. Han bad selv dager om å se verden net for Gud. Allikev i tro legge livet ned standelsen å se satu